

//RO

Plantez un Ochi în Răspărul Gândirii

//solo show Iulia Toma. Galeria Ivan

„*This is the waking landscape/Dream after dream after dream walking away through it*”^{*}; sau, altfel spus, a te rătăci înseamnă a te regăsi în mijlocul speculațiilor collaborative și al mitologiilor sacre. Peisaje fragmentate, scene acvatice și siluete amorfe, păduri-mlaștină și corpuri ambigue, (ne)familiale — ne însoțesc la fiecare pas. Încă un pas prin desigururi translucide și bule de apă plutitoare și am ajuns în mijlocul expoziției „**Plantez un ochi în răspărul gândirii**”, al patrulea solo-show al artistei interdisciplinare Iulia Toma prezentat în cadrul Galeriei Ivan, urmând celui din 2020, „Noduri ale rezistenței”. Expoziția continuă să abordeze tehnici și teme specific practicii artistei, precum relația față de alteritate (umană sau non-umană) și cea a mobilității afectată de dinamici sociale și ecologice. De data aceasta, mediul textile devine un câmp de analiză al fabulațiilor speculative, un mod de a privi spre un viitor ecologic posibil, o alternativă de adaptare și supraviețuire în medii ostile, unde cusătura creează lumi.

„Plantez un ochi în răspărul gândirii” este o cercetare sedimentată pe parcursul mai multor ani, interesul artistei pentru subiect începând din anul 2019, până în prezentul făcut părtaș unui imaginar populat de ecosisteme în tranziție și specii zoofite, parte (deja) dintr-un viitor post-antropocentric. Lucrul cu materialul devine, aici, o practică de arhivare și reconstrucție a relațiilor dintre oameni și mediul înconjurător. Seria de colaje textile și sculpture *soft* își trage seva din teorii speculative, ecocritice și indigene, și dă naștere unui spațiu al non-reprezentationalului, care refuză categoriile stricte și gesturile paternaliste. Se evocă o dimensiune a zonelor gri, de frontieră sau, din contră, a culorilor orbitoare, generatoare de schimbare. Comunitatea de speciinoi de plante și de animale refuză scenariul apocaliptic și gândirea nihilistă – siluetele hibride creează un spațiu intim al negocierilor transformatoare, devenind călăuze printre cosmologii indigene și povești ale simbiozelor multispecii. Origini neclare, avem doar indicii de străbateră a peisajelor solare.

De la alge fosforescente, la peisaje toropite de arșită și apariții hibride fugitive, de la cactuși *moi* la sisteme rizomateceepifite, începem să ne familiarizăm, ușor, cu un habitat post-natural, care chestionează și fabulează asupra evoluției speciilor refuzând, simultan, separările ontologice. În același timp, ospitalier. Materialele folosite sunt, în general, pânze reciclate, fiecare purtând cu sine și adăugând narațiunilor non-umane experiențe și istorii personale și colective din viața artistei de zi cu zi. Se creează astfel un spațiu al transindividualului, un spațiu al devenirilor afective și al transmiterii responsabilității intergeneraționale față de mediul înconjurător între- și în interiorul speciilor. Un ecou al afirmațiilor scriitoarei Adrienne Maree, procesul artistic ca fabulație speculativă devine, prin practica Iuliei Toma, un mod de „a exersa viitorul împreună”^{**}. Colaborări țesute laolaltă.

^{*}W.S. Merwin, „The Widow”, *The Lice*, 1967

^{**}adriennemaree brown, *Emergent Strategy. Shaping change, changing worlds*, 2017

